

«Hij is mijn vader, want ik geloof mijn moeder»

In de Eerste Wereldoorlog verwekte Adolf Hitler, toen hij in Vlaanderen vocht als korporaal, een zoon bij een jonge Française met wie hij een clandestiene relatie had. Deze zoon kreeg op zijn beurt negen zonen en dochters, die zich zelf ook weer uitbundig voortplantten, zodat er vandaag in Frankrijk tientallen (achter)kleinkinderen wonen van de voormalige Führer. Zo luidt althans het verhaal, dat klinkt als een zwarte variant van 'de Da Vinci Code' en mij niet losliet sinds ik er voor het eerst over las, in het boek 'De jeugd van Adolf Hitler' van Marc Vermeeren. Het groeide zelfs uit tot een kleine obsessie. Leven er in Europa, verborgen en beschaamd, nazaten van de man die de grootste massamoordenaar van de twintigste eeuw kan worden genoemd? De drang om de waarheid te achterhalen, voerde mij achtereenvolgens naar Frankrijk, naar Oostenrijk en naar de Verenigde Staten. Om dit bizarre geheim te ontsluiten, legde ik meer dan 15.000 kilometer af.

JEAN-PAUL MULDER

De 'zoon van Hitler' heette Jean-Marie Loret en woonde in het Noord-Franse stadje Saint-Quentin. Zijn verhaal haalde in 1977 wereldwijd de kranten toen hij ermee naar buiten kwam. Zijn moeder Charlotte Lobjoie, een eenvoudig boerenmeisje uit Seboncourt, zou hem in 1948 - niet lang voor haar dood - verkapt hebben wie zijn echte vader was: een Duitse soldaat, genaamd Adolf Hitler, met wie zij naar eigen zeggen tijdens de Eerste Wereldoorlog een achttien maanden durende romance had. De bekendheid was voor de echtgenote van Loret genoeg om haar man op slag te verlaten. Zelf liet Loret, toen hij van de eerste schrik bekomen was, zich zijn beruchte vader niet ongaarne aanleunen. Hij getuigde erover in kranten en tijdschriften en schreef zelfs een boek over het onderwerp: 'Ton père s'appelait Hitler'.

Op foto's vertoont de Fransman, zeker in profiel, inderdaad een verblijffende gelijkenis met de voormalige Duitse dictator. Loret schijnt in elk geval zelf gelóófd te hebben de zoon van de Führer te zijn. «Mijn vader Adolf Hitler», schrijft hij onomwonden in brieven uit 1979, die momenteel in mijn bezit zijn en een oprechte indruk maken, te meer omdat Loret zelf op zoek gaat naar deskundigen die zijn verhaal kunnen bevestigen of logenstraffen.

«Ik geloof in mijn afstamming want ik geloof in mijn moeder», klinkt het dan weer in zijn boek. «Mijn vader is Adolf Hitler. Geloof het of niet, dat is zonder belang. Het schijnt voor iedereen een beetje een vervelend feit te zijn. Het is mogelijk en zelfs bijna zeker dat dit relaas zal kwetsen, verlegenheid en last zal opwekken.»

Hij beweerde ook met zijn 'claim' geen financiële bijbedoelingen te hebben - wat niet belet dat hij later volgens sommigen aanspraak zou maken op 160 miljoen frank als aandeel in de opbrengst van 'Mein Kampf'.

Het verhaal nam pas echt een hoge vlucht toen de beroemde professor Werner Maser, auteur van onder meer 's werelds best verkochte Hitlerbiografie, zich met het onderwerp ging bezighouden. Hij voerde een intensieve briefwisseling met Loret en kwam diverse keren bij hem op bezoek. Na uitgebreid onderzoek kwam hij tot de conclusie dat Loret «éénduidig Hitlers zoon bleek te zijn». Het verhaal haalde *Paris Match* en zelfs de Japanse televisie.

Een medisch onderzoek dat toentertijd werd uitgevoerd, waarbij op naar huidige normen enigszins aandoenlijke wijze onder meer de vorm van neus en oren en zelfs het handschrift werden vergeleken, leverde als resultaat op dat Loret in elk geval de zoon

«HET IS MOGELIJK EN ZELFS BIJNA ZEKER DAT DIT RELAAS ZAL KWETSEN EN LAST ZAL OPWEKKEN»

JEAN-MARIE LORET ('Zoon' van Hitler)

van Hitler kon zijn. Om met zekerheid te bepalen of hij dat werkelijk was, daarvoor waren de wetenschappelijke middelen destijds te beperkt. Het verhaal, dat noch bewezen noch ontkracht kon worden, stierf uiteindelijk een stille dood. Hitlers 'zoon' overleed in 1985 op 66-jarige leeftijd aan een hartinfarct. Zijn zonen en dochters leken inmiddels hun bekommst te hebben van de hele story. Zij trokken zich terug in zelfgekozen anonimiteit.

Dertig jaar later sta ik voor de deur van een onopvallende ferme in een voorstadje van het Franse Saint-Quentin. Er bloeien geraniums op de vensterbanken. Ik heb het adres van Jean-Charles Loret teruggevonden dankzij genealogische sites, in combinatie met de Franse telefoonboeken. De zoon van de 'zoon van Hitler' lijkt niet verbaasd als ik aanbel. De onopvallende, forse man met het grijze baardje is het duidelijk gewoon met onaangekondigd bezoek te worden geconfronteerd. Eerst reageert hij nogal assertief, maar hij hervat zich en wordt rustiger: «We worden nog vaak lastiggevallen. De laatste tijd flakkert de belangstelling weer op. Ze hebben ons al veel geld aangeboden voor een interview. Maar dat hebben wij niet nodig.»

«Het interesseert mij niet», zegt hij, en hij lijkt het te menen. «Ik heb wel iets anders te doen dan dat. We hebben met de rest van de familie afgesproken geen interviews te geven. Noch aan journalisten, noch aan historici. Sommige mensen in het dorp hier zijn op de hoogte, anderen niet. We trekken het ons niet aan wat de mensen denken. Wat kunnen we nog zeggen? *Tout est dit*. Voor u als journalist is het uw broodwinning, maar wij hebben hier niets bij te winnen.»

«Ik ken de waarheid», laat hij zich niettemin raadselachtig ontvallen, als ik hem vraag of hij zelf geloofd dat zijn vader de zoon van Hitler was. *J'ai mes convictions*. De manier waarop hij het zegt,

laat mij verstaan dat hij zelf geen twiifel koestert. Als ik zijn kleindochtertje zie, dat op het grasveldje voor het huis speelt en naar mij kijkt met van die felblauwe ogen, zou ik het warempel zelf geloven. De verbetenheid op haar gezichtje doet mij denken aan de verbetenheid op dat andere gezicht, dat ik voornamelijk van zwartwitbeelden ken, en van die woorden vol haat die worden uitgeschreeuwd over mensenmeniges. Is de gelijkenis treffend, of maak ik mijzelf maar iets wijs?

Op de terugweg, in de auto, denk ik aan de woorden van Hitler, zoals opgetekend in de memoires van zijn secretaresse Christa Schroeder: «Ik wil geen kinderen. De nazaten van een genie hebben het moeilijk. Ze kunnen hun voorvader niet evenaren. Middelmatigheid wordt ze niet vergeven. En meestal zijn het idioten.»

Niettemin zou de Führer tijdens de Tweede Wereldoorlog zijn 'zoon' en diens moeder door de Gestapo laten opsporen, nadat de Duitse pantsertroepen Frankrijk hadden veroverd. De moeder, inmiddels aan de drank geraakt, werd opgenomen in een sanatorium. De zoon werd uitvoerig ondervraagd om te achterhalen of hij van zijn afkomst op de hoogte was. Daarna werd hem een mooie post bij de Franse politie aangeboden. Zo wil het althans nog steeds de legende.

Het bezoek aan Saint-Quentin heeft mijn nieuwsgierigheid niet tot bedaren gebracht, integendeel zelfs. Pogingen om met andere Lorets in contact te komen, leveren echter niets op. Stuk voor stuk, of ze nu in het Canadese Montréal of in de Franse Pyreneeën wonen, beweren ze niets met 'de zoon van Hitler' te maken te hebben als ik hen opbel of mail. Het spoor lijkt dood te lopen, af te ket-

Jean-Marie Loret (links) vertoont in elk geval een opvallende gelijkenis met Adolf Hitler (rechts). JPM

«ZE HEBBEN ONS AL VEEL GELD AANGEBODEN VOOR EEN INTERVIEW. MAAR DAT HEBBEN WIJ NIET NODIG»

JEAN-CHARLES LORET ('Kleinzoon' van Hitler)

sen op deze nuchtere Fransman die zegt met de zaak niets te maken te willen hebben, maar mij geïntrigeerd achterlaat met zijn «waarheid» en zijn «overtuigingen».

Dan denk ik aan het schilderij, waarvan sprake is in de oude krantenartikels die ik over de zaak-Loret heb gelezen. De jonge Hitler, een niet overdienselijk zondagschilder, zou een portret in olieverf gemaakt hebben van zijn toenmalige lief, en dus de moeder van zijn kind. Via de nodige omwegen kom ik in contact met de eigenaars daarvan, een familie van industriëlen uit het West-Vlaamse Izegem. Ik word er hartelijk ontvangen. Ze vertellen mij hoe hun inmiddels overleden vader, verzamelaar van kunst en merkwaardige objecten, het schilderij in de jaren '70 op de kop heeft kunnen tikken.

Daar staat het dan opeens, in het koele licht van de veranda, terwijl we koffie drinken met koekjes erbij: het portret van een goedlachs buitenmeisje, een rood sjaaltje in haar haren en een riek over haar schouder. Het tafereeltje is geschilderd op de jute van een zandzakje. De witte bolpen op het sjaaltje zijn door de schilder met zijn duimen in de verf gezet. Hij

heeft het doek zelfs gesigeneerd: A. Hitler, en er de datum bijgezet: 1916. Gefascineerd staar ik naar de lettertjes. «Mijnheer Loret is een paar keer bij ons in de fabriek geweest», zegt de dochter van de Izegemse industrieel, die liever anoniem wil blijven. «Hij wou het portret van zijn moeder komen bekijken. Toen de secretaresse hem in de wachtkamer zag zitten, zei ze tegen mijn vader, zonder van iets te weten: 'Het is precies Hitler die daar zit!'»

Ik mag foto's maken van het doek, om dat door experts op zijn echtheid te laten beoordelen. Dat laatste blijkt gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het Engelse veilinghuis waarmee ik contact opeem, beweert dat het schilderij authentiek is maar niet bijzonder veel waard. Ze durven er zelfs een prijs op te plakken: zo'n duizend à tweeduizend pond (1.250 à 2.500 euro). De Amerikaanse verzamelaar aan wie ik de foto's ook laat zien, is er dan weer van overtuigd dat het vals is. Bij *Sotheby's Amsterdam* steken ze hun afkeer voor het onderwerp niet onder stoelen of banken: «Een schilderij van de hand van Hitler?», klinkt het aan

ONZE JOURNALIST VOND DNA VAN JEAN-MARIE LORET, DAT NA DERTIG JAAR NOG INTACT BLEEK. DAARDOOR BESCHIKT HIJ NU OVER EEN VOLLEDIG DNA-PROFIEL VAN DE VERMEENDE ZOON VAN HITLER

Dit portret zou de Führer zelf geschilderd hebben van de moeder van zijn kind. JPM

Hitlers 'zoon' Jean-Marie Loret (uiterst rechts) aan tafel met zijn moeder en zoon. Isopress

«wat papieren» uit het archief van haar vader heeft gevonden over deze zaak.

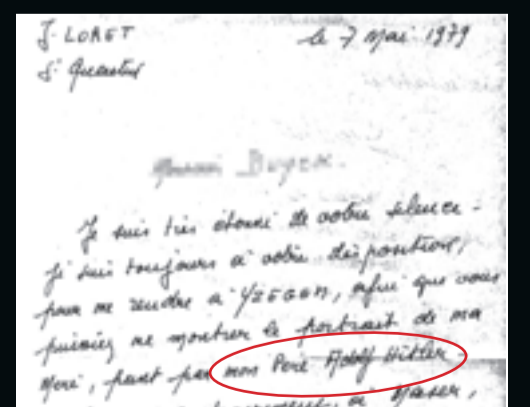
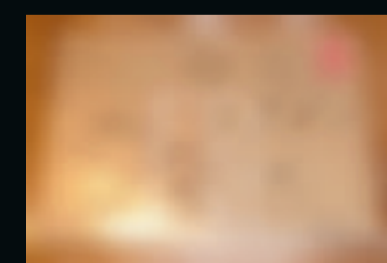
De aard van de documenten overtreft mijn stoutste verbeelding. De zorgvuldig geklasseerde map bevat, naast krantenknipsels en talrijke geschriften van minder belang, onder meer zes brieven die Jean-Marie Loret met de hand heeft geschreven aan de industrieel. Ze dateren uit 1979 en 1980. De enveloppen zitten er keurig bij, en op elke enveloppe plakt een postzegel waaraan de afzender destijds heeft gelikt. Een speeksel bevat DNA, zoals wij allen weten. Ik keer met de buit naar huis terug en lever de enveloppen in Zwijnaarde in bij *Life-ID*, een onafhankelijk laboratorium dat zich in DNA-verbant schapsanalyse heeft gespecialiseerd. Tot mijn verbazing blijkt het DNA na dertig jaar nog intact. Luttele weken later beschik ik over een volledig DNA-profiel van Jean-Marie Loret, de vermeende zoon van Hitler.

Om dit oude mysterie te kunnen oplossen, moet ik nu dus aan vergelijkingsmateriaal geraken: DNA van Adolf Hitler. Dat valt zo ongeveer onmogelijk op de kop te tikken. Het enige wat van de voormalige Führer overblijft, zijn een kaakbeen en wat schedelfragmenten (mèt kogelgat) in een stoffige uithoek van een archief in Moskou. De kans dat het Kremlin mij toestemming zal geven die te laten analyseren, is zo goed als onbestaande.

Gelukkig is er nog een andere manier, namelijk onderzoek van het Y-chromosoom. Het bezit van een identiek Y-chromosoom laat toe onomstootbaar te bewijzen dat mannen genetisch verwant zijn, ongeacht hoever ze in hun stamboom van elkaar af staan. Dat kan zelfs vele generaties teruggaan. Ik moet dus DNA te pakken proberen te krijgen van familieleden van Hitler in de mannelijke lijn. Dat kan slechts op twee plaatsen ter wereld: in Oostenrijk, waar nog verre verwanten van de tiran wonen, of in de Verenigde Staten, waar onder een schuilnaam drie achterneven van Hitler leven. Zal ik die vinden? En zal één van hen bereid zijn DNA af te staan? Het lijkt mij weinig waarschijnlijk. Maar dit verhaal heeft mij inmiddels zo in zijn ban dat ik nu nog moeilijker kan afhaken. Grüss Gott dus. Op naar Neder-Oostenrijk, gewapend met diepvrieszakjes en wattenstaafjes voor speekselstalen.

En kleinzoons die er geen woorden meer aan vuil wil maken, een schilderij waarvan je niet weet of het echt is: het lijkt er niet op dat dit mysterie na al die jaren veel zin heeft zich te laten onttraadsen. Ik begin ook aan de waarheid van het hele verhaal te twijfelen. Ik kan mij maar moeilijk voorstellen dat die stijve, contactgestoorde Adolf Hitler in volle oorlogstijd zou hebben liggen rollenbolletjes met een wulpse Française. Aan de andere kant: welke moeder zou haar zoon kort voor haar dood modeloos met een dergelijke afschuwelijke erfenis willen belasten? Het verhaal laat mij niet los. Zo overtuigd als ik de ene dag ben dat het compleet bijeenverzonden is, zo sterk heb ik de volgende dag het gevoel dat het klopt. Van het idee gaat een vreemd soort aantrekkingskracht uit terwijl ik tegelijk hoop dat het niet waar is. Want Hitlers genen, die zie toch liever uitsterven dan verder leven? Dan komt er opeens een onverwachte doorbraak: de dochter van de Izegemse industrieel vertelt mij aan de telefoon dat ze nog

in zijn brieven (rechts) noemde Jean-Marie Loret Hitler steevast «mijn vader». De postzegel op een enveloppe die de Fransman verstuurd (boven), bevat nog zijn DNA. Dat kan helpen bij de zoektocht.... JPM

In zijn brieven (rechts) noemde Jean-Marie Loret Hitler steevast «mijn vader». De postzegel op een enveloppe die de Fransman verstuurd (boven), bevat nog zijn DNA. Dat kan helpen bij de zoektocht.... JPM

MORGEN
OP JACHT NAAR HITLER-DNA

Charlotte Lobjoie, de 'geliefde' van Hitler. Foto Isopress

Links: het huis van 'Kleinzoon' Jean-Charles Loret, in Noord-Frankrijk. JPM

Rechts: Jean-Marie Loret in onvervalste Hitler-outfit. Isopress